

ΣΠΙΤΙΑ ΚΑΙ ΔΡΟΜΟΙ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΤΟΥ κ. ΘΕΟΔ. ΒΕΛΛΙΑΝΤΗ

Η ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

Ο άπεναντι της Έθνικής Βιβλιοθήκης μικρό σπίτι του Νεοφύτου Βάμβα, που έχει μεταβληθεί σήμερα εις το Ξαροπλαστεϊόν του Τσίτα και πνίχεται μέσα εις δύο πολυόροφα μέγαρα, επί των οποίων έστέγασε λογοτέχνας, φιλολογικά περιοδικά και καλλιτεχνικά φύλλα. Εις το πρώτο πάτωμα των αρχαιεσάθη το περιήμιον περιοδικόν ή «Έστιας». Εύρισκετο τότε αυτή εις ώλην της τής δόξαν. Δέν έδημοσιεύον ούτε λέξιν έργων ανθρώπων που δέν ήσαν άνευραρισμένοι ως φιλόλογοι. Εις αυτό έργονόγραφον οι έπισμοτερες ύπογραφές του λογοτεχνικού κόσμου. Έπρεπε πρώτα να γάνη κανένας το στάδιό του εις άλλα φύλλα και έπειτα να ίδη διηγήματα ή ποιήματα του δημοσιευόμενα εις το περιοδικόν αυτό. Έάν έδημοσιεύετο κάτι κανενός, τότε ο συγγραφέας ή ποιητής έπαυσε ούτως είπειν τίποτα. Όλοι οι τότε άρχόντες να γράφουν είχαν ως μόνην των φιλοδοξίαν να ίδουν δημοσιευμένα έργα των εις τήν «Έστιαν».

Άλλα τήν πράγμα ήν δύσκολον. Καί αυτός άκούει τας μεταφράσεις μυθιστοριών και διηγημάτων τας έπιλοποιούν συγγραφέας, όπως ο Άγγελος Βλάχος, ο Ροΐδης και ο Άλέξανδρος Ραγκαβής. Πού να πάσων λοιπόν γαρτωσιά οι νέοι φιλόλογοι. Τότε μερικοί που πρωταρχισίαν να άνακαταστήσωσι στή φιλολογία, εσηματίσθησαν ένα ίδιον μας κίνηλον. Εις αυτόν ήσαν ο Παΐδιος Νιρβάνας, ο Γρηγόρης Σεντούλης, ο Άντώνιος Μάτσας και μερικοί άλλοι. Έστέλλαντε στην «Έστιας» διηγήματα και ποιήματα μας, άλλα, τήν συνέναντον του περιοδικού τή έπιτοήσαν άδιάστατα εις το καλύτερό των συμβολόγραφων. Ότι δέν τή έδιάδασαν γάν είμαι βέβαιος, δάτι είχα στείλει κ' έγώ ένα διήγημα έπαυραρισμένον το «Πατριζ μου σπάζει», που έζηνα και αυτό μαζί με τή άλλα στο καλύτερό. Όταν μετά κάποιου χρόνου μου έζητήθητε από το περιοδικό αυτό συγγραφέας, έδωκα το ίδιο διήγημα, το όποιον έδημοσιεύθη με έταύνας. Καί όμως δέν είχα άλλαξει ούτε μίαν λέξιν από το πρώτον κείμενον.

Όταν βραδύτερον ή «Έστιας» περιήλθε στα χέρια του Γεωργίου Δροσίνη, άλλαξαν έντελεις. Άπέβαλε την άκαδημαϊκήν της αυστηρότητα και είσήλθεν εις τήν κίνηση της εποχής. Άρχισε να δημοσιεύη έργα νέων λογογράφων και ποιητών και διηγήματα που έπαρουσίαζαν όπως έπίτοι την εικόνα της συγχρόνου ζωής.

Τότε ή «Έστιας» μετέφερε τή γραφεία της εις τήν παρακειμένην δόδον Παρθενωγαγειών και τήν διεδέχη ή γελοιογραφική έφημερίς «Άστus του Θέμου Άννίνου, το όποιον έξέδωκε μετά το περιήμιον γελοιογραφικόν φύλλον του τον «Άσμοδαϊόν». Με αυτό έπαρουσιάθη διά πρώτην φοράν ή καλλιτεχνική γελοιογραφία εις τήν Ελλάδα. Μέχρι της εποχής εκείνης ή γελοιογραφία ήτο προστυχιστά άπεικαστής προσώπων, χωρίς καμμίαν τέχνην και χωρίς πνίχμα. Έξαρνα, χωρίς να τό περιήμη κανένας, έπαρουσίασθη ο Θέμος Άννίνος εις ένα ημερολόγιο γεμίτο γελοιογραφίας του, εις τας οποίας διεκωμίδουν σύγχρονα πρόσωπα και έπεσόδια κομικά, τά όποια είχαν προξένισιν έντύπωση κατά τόν χρόνον εκείνον. Η προσοχή τότε του κοινού έστράφη προς αυτόν και κατά το 1875 ήρχισε τήν έκδοσιν του «Άσμοδαϊόν», όπου οι καλλιτεχνικές γραμμές του Άννίνου έλασιούθη διά κωμικούς σατυρικούς ήλιος του Έμμανουήλ Ροΐδη και του Άγγελου Βλάχου. Έκείνο όμως τό όποιον έξείχεν εις τόν «Άσμοδαϊόν», ήσαν οι γελοιογραφίες του Άννίνου. Όμιλούσαν αυτές πολί περισσότερον από τας σ κ ν ι π α σ τό Θεοτοκίτη, ως υπεργάμετο ο Ροΐδης, και ήσαν άνώτερες του πνευματικού και αισθητικού έπέπεδου της εποχής. Εις αυτές διεκωμίδουντο όλα τά γελοία και τά περιόδια της πολιτικής και της κοινωνικής ζωής.

Η Έλληνική κοινωνία εύρισκετο τότε εις μεταβατικήν κατάστασιν. Έπεκράτει μία σύγχυσις εις όλα, ή όποια έδιδεν άβρονον ώλην εις τήν ασύρραυ και τήν γελοιογραφίαν. Εις κατάλληλον λοιπόν στιγμήν ένεκαταστάθη το τάλατον του Θέμου Άννίνου, ο όποιος έξωγράφησε τήν κοινωνικήν αυτήν σύγχυσιν διά τών γελοιογραφιών του. Η ίδιότητα του Έλληνος γελοιογράφου δέξωρε τας χαρακτηριστικώτερας γραμμές τών προσώπων, τας οποίας έπαρουσίαζαν κατά τρόπον που και ο άφελέστερος άναγνώστης του «Άσμοδαϊόν» ήσθάνετο τό κομικόν σημεϊόν, τό όποιον έξήνυμεν ή γραφής του καλλιτέχου. Εις τας σε-

λίδας του «Άσμοδαϊόν» έρρεεν ή ζωή της χώρας, με τή καθημερινά της συμβάντα, τά όποια συνείδοντο με τή δρόντα εις τήν πολιτικήν και τήν κοινωνικήν πρόστατα.

Ο «Άσμοδαϊός» δέξωρε τήν έκδοσιν του κατά τό 1886, και μετ' όλίγον έξεδόθη τό «Άστus τετρασέλιδον, ως συνέχεια της πρώτης έφημερίδος του Άννίνου. Έστειλάθη, ως είπον, εκεί όπου εδρίσκοντο άλλοτε τά γραφεία της Έστίας». Το συντακτικόν προσωπικόν είχεν άλλαξει έντελως. Τόν Βλάχον και τόν Ροΐδη είχαν άνακαταστήσει ο Μπάμπης Άννίνος, ο Σουρής, ο Μιχαήλ Μητσάκης, ο Ίωάννης Πολέλης, ο Δημήτριος Κόκκος, ο Ευάγγελος Κουκουλάκος, ο Δημήτριος Κακλαμάνος και άλλοι της εποχής λόγιοι. Έκ τούτων οι πέμπε μετά του διεθνηκού του «Άστewς» άναλαμβάνεται εις τό Κομητηριον τών Άθηνών. Η νέα σύνταξις της έφημερίδος έδωκε νέαν κίνηση και φαιδρότητα εις τήν πνευματικήν ζωήν τών Άθηνών. Η εδύμογραφία, οι πλήρεις άπικουώλωτος χαρακτηρισμοί προσώπων και πραγμάτων, ή μεγάλη καλαισθησία, τά σατυρικά έπαύραματα και ίδιως ή γελοιογραφία του Θέμου Άννίνου, είχαν καταστήσει τό φύλλον αυτό περιήμητον. Όσοι δέ τούτοι, ούτε πρὸς, ούτε μετά τήν παύσιν αυτού ένεκαταστάθη τόν δημοσιογραφικόν της Έλλάδος δόξιντα.

Εις αυτό είχε συγκροτηθῆ δτι έθνημον, σκατωτών και σατυρικών στοιχείων είχε να έπιδείξη τότε ή Έλληνική πρωτεύουσα. Οι τοίχοι του γραφείου ήσαν στολισμένον και αυτοί με μίαν σειράν έγχρόμων γελοιογραφιών του Άννίνου, ήρας τών όποιων ήν ο δημοσιογράφος Γεώργιος Μαυροφάνης, τίπως περιπατητικού γαυρά, άλλα και ιδιορρυθμόν φερότερο, όσως διά να μείη κάποτε τας τελευταίας σελίδας ένός μέλλοντος να κωμολογηθῆ, καθώρθωμε να έγκλεισθή τήν τελευταίαν νύκτα του εις τό αυτό μετά του ήστου κελλή και να περιήμη κωμωδωφάρωντας μαζί του μέχρι πρώιας.

Τό γραφείον αυτό του «Άστewς», ως ήτο φυσικόν, μετεβλήθη εις φιλολογικόν και καλλιτεχνικόν κέντρον. Όλοι όσοι διεκρίνοντο τότε εις τά γραμματα και εις τας τέχνας, διήρχοντο τώσ άφως των εκεί. Πόσας φιλικάς φωνηνομίας μου ένθυμεί το γραφείον εκείνο, πόσας φαιδρές σπινάξες, πόσας άνευραριστές σατυρικών ποιημάτων και κωμωμυθίων, που έπληθύνον φαιδρότητα, γελοΐων και κατάνου τών Έλληνικών θεάτρων.

Κατά τό 1889 το έβδομαϊαίον γελοιογραφικόν «Άστus δέξωρε τήν έκδοσιν του και μετεσηματίσθη εις καθημερινήν πολιτικήν έφημερίδα, τήν έκδοσιν της οποίας ανέλαβον ο Θέμος Άννίνος, ο Δημήτριος Κακλαμάνος και ο Γεώργιος Δροσίνης.

Εις τας στήλας της έφημερίδος αυτής, ο Άννίνος μετέφερε τήν γελοιογραφικήν του πέναν. Άλλά τό γραφείον μετεφέρθη εις τήν γεννητικήν δόδον Παρθενωγαγειών, σημερινον Περαματόγλιου, όπου εύρίσεται τό μέγαρον της Ίοννης Τραπέζης. Εις τό παλιόν γραφείον του ένεκαταστάθη ένα λαϊκόν Ξαροπλαστεϊόν, τό όποιον και έξακολούθη βριστάμενον, με τήν τεραστίαν δέ έπαυραμν, τήν όποιαν έθεσαν, έσκέπασαν τήν άνεμνηστικήν πλάνα, ή όποια άνέρερον ότι εκεί είχε ζήσει τά τελευταία χρόνια ο Άλέξανδρος Ραγκαβής. Τώρα, αντί της έπαυραμης εκείνης, υπάρχει μια άλλη, ή όποια φελαμάρε, ότι ο Τσίτας κατασκευάζει κωμωμυθίδες του άμυγδαλίου και τσουρέκια της Πόλης. Πού να φαντασθών όλοι εκείνοι που μπανωθύνοντο στο λαϊκό Ξαροπλαστεϊόν, ότι ο ποιητής που έγραφε τόν «Πλούτον του Διονυσίου» άφρινεν εκεί τόν τελευταίον του στεναγμόν.

Άλλά τό τιμήμα εκείνο της Αεωφόρου Πανεπιστημίου, ίσως γιατί εύρισκετο κοντά εις τό Πανεπιστήμιον, εχηρομοσιεύετο από τούς άνδράπους τών γραμμάτων. Παραλείπεις εις τό σπίτι του Βάμβα ήπιχη μια μονόροφος οικοδομή, όπου ο Νέκος Σπανδωνής συνέστησε τήν πρώτην δανειακήν βιβλιοθήκη, άποτελούσαν μίαν από τας 999 έπαυραμεις, που είχε συλλάβει ή πολιμύχμωνος διάνα του συγγραφέως της «Άθηνας μας». Ο Σπανδωνής είχε γεννηθεί στην Όδησσόν, άλλ' ήθε νεώτατος εις τας Άθηνάς. Ήταν γεννημένος δημοσιογράφος και μάλιστα μισοανδίνος. Έπετάξες μιά ήμέρα με τό άρξάστατο ένός Ίταλού και μίαν άλλη έμονωμάχως με τόν Παΐδιο Μελά, χωρίς να έχη πάσει ποτέ σταδί στο χέρι του. Τά χροήματα του τά έπιτοδον άσκάτως και δλίγο τόν έμειλεν άν ή τούτη του έμενε μαζί με πανί.

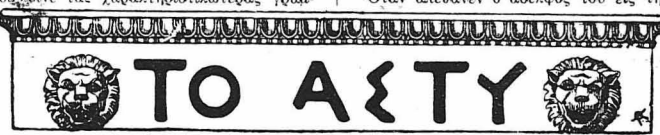
Όταν απέθανεν ο αδελφός του εις τήν Σμύρνη, έπιγνε να πάρη τήν κληρονομίαν του. Έξαρνα με έπαρουσίασθη μία Κυρία και τό είπε :

— Κύριε Σπανδωνή, έγώ έξοισα δέκα χρόνια με τόν αδελφό σου. Πάντοτε μου έλεγεν, ότι θα με έψηραόλιζε μετά τόν θάνατόν του.

ΕΤΟΣ Β' ΕΠΗΜΕΡΙΣ ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΑΡΙΘ. 213

Ο τίτλος του «Άσμοδαίου»

Ο τίτλος του σατυρικού «Άστewς».

ΑΠΟ ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΤΟΥ ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΥ ΤΑΣΣΟΥ

ΒΑΣΑΝΑ ΚΑΙ ΘΡΗΝΟΙ

Γ'.

(Γραμμένη μέσα στο Φρεσκομέρι)

Χ! Θεέ μου, φιλόστοργε πατέρα μου! Σ' εύχαριστώ... Σ' εύχαριστώ... πατέρα έποικόνις...

«Αγ! Θεέ μου, δέξου τις θερμές εκφράσεις της ευγνωμοσύνης μου...»

Θεέ μου! Γέροντά μου ικανοστά σου και σου υψώνω τα χέρια ικετευτικά...

Βοήθα ένα φίλο... ναι, ένα φίλο και μου μίλησε γ' αυτή, γ' αυτή που το λατρεύω της όνομα είχαν τόσο καιρό τ' αυτά μου να τ' άνοιξουν...

Σήμερα ήμουν βυθισμένος στη θλίψη μου σύλλογη, είχα τα χέρια σταυρωμένα και το κεφάλι γυρισμένο στο στήθος, κι Έκλαγα...

Κι άξαφνα άνοιξα τη θύρα ν' άνοίγεται. Άλλά δεν σήκωσα τα μάτια μου να ιδώ ποιός είνε...

Κάποιος ήρθε κοντά μου. Αισθάνθηρα το χέρι μου να συγκινηθεί κι άνοιξα τη φωνή ένού νεύου που έλεγε:

«Άδερφέ μου, έχω και για να σε παρηγορήσω, άν μπορού...

Η φωνή αυτή ή τόσο συμπιεστική μου φωνόταν πως έχανε βάλεσιμο γλωσσό στις παρηγορίες μου πληγές...

Εκπύριζα με λύπη αυτών που ποίχε μίλησει. Ήταν ένας νέος ιερέυς με γλυκεράτη φροσύνη...

Η συμπόνια που αισθανότανε για μένα, έκανε πιο μεγάλη τη θλίψη μου. Έκλαγα πικρά, κι ό-ταν ήτοιχασα πάλι μου μίλησε:

«Όνομάζομαι Μόστι, μου είπε, Είμαι άνεργός του κοινοβίου του ιδουαίου...»

«Μόλις δυό μήνες έχω έδω, αλλά δεν άρχισα να μάθω την άπαιθρησι υποδοχή που βοήθα ένας τόσο ένδοξος ποιητής σαν έσένα, σαν τον Τορκουαίτο Τάσσο...»

«Αισθάνθηρα τότε άληθινή άγανάκτηση κι έπεκαλέσθηρα την επίερα του θεού μου για σάς...»

«Έξαινος, άντι άπατητήσεως, μου έδωσε μία διαταγή, με την όποια τον ύπεχρόνωνά μου να τηρή άωστηγή επίδλεψη άπάνω σου...»

«Υστερα, τέλος, από πολλές παρακλησεις, κωτόφωσα να λάβω την άδεια ναρχώ και σε βλέπω έλευθέρω από καιρό σε καιρό...»

«Κι σου ύποσχόμαι, Τορκουαίτε, ότι θα φροντίσω, όσο μπορώ, να μετριάσω τα δεινά που σε βασανίζουν...»

Τόν ευχαρίστηρα θερμά για τα αισθήματά του, αλλά δεν θέληρα να του ζητήσω είδησεις για κείνη που μου είνε τόσο ποθητή...

Τά ιερά ρούχα που φορούσε μου επέβαλλαν άπέναντί του σεβασμό...

Κι άλήθεια, πως μπορούσα να μιλήσω για έρωτα σε κείνον που είχε άπαρηγοηθεί και τον έαντο του κι όλες του κόσμον τις χαρές;

Πρώτος όμως αυτός μου μίλησε για κείνο που τόσο πολύ έπιθυμούσα και μου άνάφερε το όνομα της λατρευτής μου Λεωνόρας...

Του διηγήθηρα τότε όλα μου τα βάσανα, τις στενοχώριες, τους άδικους κατατρεγμούς τόν έχθρο μου...

Μηλώσαμε άρετά μαζί. Κι τίχ, τόσο ήμουν εύχαριστημένος!

Δέν μου λέτε τώρα, τί θα γίνο έγώ χωρίς ένα γράσι;

—Κιρια μου, της άπρήτησε ο Σπανδονής, σεις έχετε περισσότερα δικαιώματα στην κληρονομιά του άδελφού μου. Πάρτε την και άφραστε να πάρω κι έγώ κάτι από αυτήν...

Έπηρε το καλαμάρι του άδελφού του και έπέστρεψεν εις τας Άθήνας φτωχότερος από ό,τι έφυγε. Συνέστησε τότε την Δανειστική Βιβλιοθήκη, η όποια όμως δέν διήρκεσε πολύ. Τα βιβλία της τα εύρισκε κανείς μετά δυό χρόνια εις τα κωροτόκια των πλανοδίων βιβλιοπωλών. Ο Σπανδονής έδάλθηκε τότε να εφαρμόση μίαν άλλην από τας 999 επιχειρησεις του, την όποιαν μετ' όλιγον την εγκατέστησεν εις την όδον Σταδίου. Άλλά και αυτή έπαισεν ύστερα από όλίγους μήνας. Έκει που είχε την βιβλιοθήκη του έκτισθη το μεγάλο σπίτι του Νικολούδη όπου άπέθανεν ο Γεώργιος Θεοτόκης.

ΘΕΟΔ. ΒΕΛΛΙΑΝΤΗΣ

Η συνουσία αυτή μου ζωντανέρε στα στήθη μου την έλπιδα, την έλπιδα που τη λογάριζα για πεθαμένη...

Η μέρα είχε προχωρήσει σήμερα άρετά κι ό Μόστι ακόμα δέν φαινόταν.

Πουός μπορεί να ζογραφίση πάλι τις άλλωκοτες ιδέες που στριφογύριζαν μέσ' στ' άδύνατο μυαλό μου;

Τα χέρια μου έτριμαν, τα νύχια μου ήσαν ταραγμένα, το κεφάλι μου τώννοιαθα ζαλισμένο...

Σταυραρούσα, έκλαγα, φώναζα, ήμουν το θύμα της πιο φριχτής άπελευσιάζ...

Σ' αυτή την κατάσταση βρισκόμουν, όταν άξαφνα μίλησε ό Μόστι μαζί μ' έναν άλλον ιερέα, που το πρόσωπό του ήταν σκεπασμένο μ' έπιπέλεια κάτω από ένα μαζού κάλυμμα...

—Επί τέλος ήρθατε, φίλοι μου! φώναζα, "Ω, πόσο μ' έθλιβε ή άνοσσία σας... Ηρθατε τρεις ώρες άργότερα άν' ό,τι ποίχατε ελπίσει... Δέν σας έθλεκα κι' άδερμουόνα... "Ω, άν ξέρατε πόσο ύποφέρει ένας φιλοκασιμένος... "Αν ξέρατε...»

—Αγαπήμενε μου Τορκουαίτε! φώναζε τότε μία φωνή που είχα καιρό να την άκούσω...

—Μεγαλοδίνωμε Θεέ! έκραζα δειμόντας προς το μέρος του άγνωστού...

Την ίδια στιγμή έβγαλε το κάλυμμα του μυστηριώδους έπισκέπτου μου κι' αντίκρισα το λατρευτό μου πρόσωπο...

—Ελεονώρα, Έλεονώρα, της έλεγα μέσα στην παραφορά μου. Είσαι έσύ, έσύ...»

Αισμονόνατα κατόπι την άδυναμία μου, την έντροπία στα χέρια μου, γιατί είχε γιάσει τις δυο νύχτες της, και την έφερα στο κρεβάτιό μου...

Όπως μου άγγιζε, επανειλάδινα μέσα στη χαρά μου, είσαι σύ, είσαι σύ άληθινή;

Και φίλοσα τραφερά το χέρι της, κι' άγκάλια με πάθος τα γόνατά της...

Κι' αυτή, χαϊδεύοντας τ' όψηρ και καταβεβλημένο πρόσωπό μου με τα χαριτωμένα δαχτυλά της μου μιλούσε...

—Αχ, πόσο άλλαζες! μου έλεγε.

—Ναι, πολυαγαπημένη μου, άλλαξα πολύ, της απαντούσα. Άλλ' ή στιγμή αυτή είνε για μένα ή πιο ευτυχιωμένη και πιο μεταβάλλει τη ζωή μου...

Με παραμόρφωσε έτσι ή δυστυχία, άγάπη μου!... Κι' αυτή το φαλακρό μου πέτσου, τα βαρυστοιμένα μου μάτια, το κορμί μου που κερζι κάτω από τη δυστυχία...

—Αχ, Θεέ μου, Θεέ μου! Τι μου ήταν χαρά το να περάσω σ' αυτών τόν κόσμο!...

Γούστα ξαφνα γύφω μου τα μάτια κι' είδα πως είμαστε μόνοι...

—Σ' εύχαριστώ, σ' εύχαριστώ, πολύτιμη φίλε, για την έκδοσή σου, είπα μέσα μου...

Και τότε άρχισα να μιλώ με τη λατρευτή μου για την περιποιημένη μας ζωή...

Πόσο όρατα εύριζα την άξιολάτρευτη Λεωνόρα μου, άν και άδύνατη και πολύ γλωμιά!...

Αημονόνατα άμέσως και τη φαλακρή και όλες τις σκληρότητες που είχα ξεσπάσει άπάνω μου...

Κι' είμαστε ευτυχιωμένοι όπως στις πρώτες μέρες του δεσμού μας...»

Ήμουν μεθυσιμένος από τα θέληγτρα κι' από τα χάδια της αγαπημένης μου, τόσο πολύ μάλιστα, που νόμιζα πως σχεδόν είχα τρελαθεί...

Έξαφνα, μέσα στην άνεικώτη χαρά μου, έβγαλα άμα από το στόμα μου μ' όρημ κι' έλεσα μ' αυτό το φρέμα της Λεωνόρας...

Έκείνη κωάγισε δυνατά και θέλησε να φωνάξει βοήθεια...

—Όχι, όχι, της είπα άμέσως. Άσε με ακόμα να βρισκόμαι λίγες στιγμές στην άπιστευτη αυτή ευτυχία, άσε με να βρισκόμαι κοντά σου...»

Τι είνε λίγες σταλαγματιές αίματος μεροστά στη χαρά να σε βλέπω;

Άς γυθί ως την τελευταία σταλαγματιά το αίμα μου, αυτό δέν μ' άνησυχεί!...

Μου άρζει που σε βλέπω να βρισκεσαι κοντά μου, που το χέρι σου συγκινηθεί το δικό μου...»

Άχ, γιατί αυτές ή στιγμές να μη βαστούν άόνα!...»

Γιατί, Θεέ μου, να μην τελειώνουν με τη ζωή τ' άνθρώπου...»

ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΣ ΤΑΣΣΟΣ

